ఎండమావులు

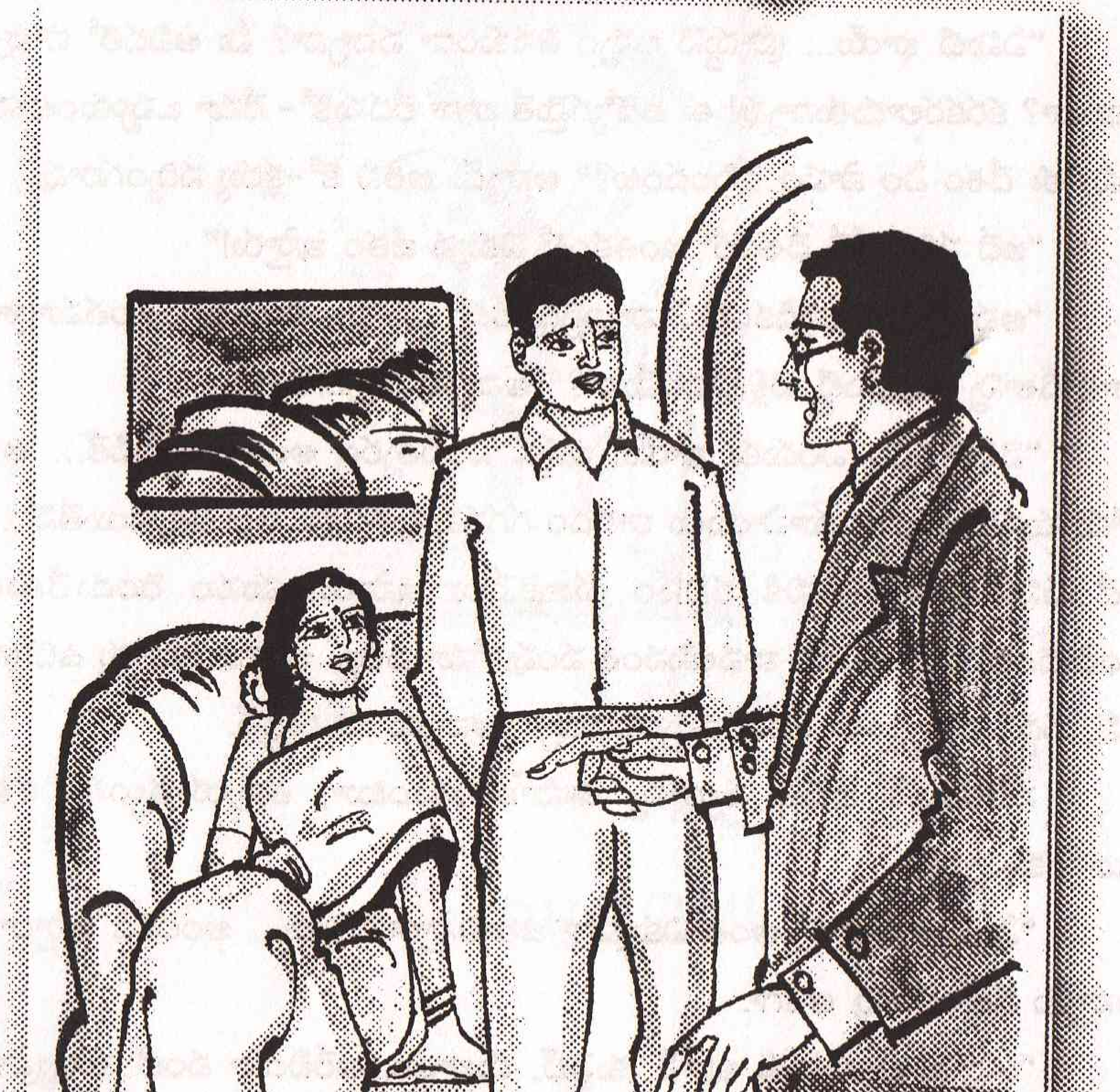

'శ్రీవాణి' మాసపత్రిక . . . జనవరి, 1986

"భాయీ... ఈ ఉద్యోగం చేయడం శుద్ధ దండుగ! దీనికి ఎదుగూ లేదు, బొదుగూ లేదు. ఈ ఉద్యోగాన్నీ, ఈ దేశాన్నీ వదిలిపెట్టేనే కాని మనం బాగుపడం!"

– అంటూ అందుకున్నాడు నసీరుద్దీన్ అప్పుడే వచ్చిన ఉత్తరం చదివి మడతపెడ్తూ.

"ఏమిటి భాయ్... ప్రొద్దునే అన్నం తినకుండా వచ్చావా? మీ ఆవిడతో పోట్లాడి వచ్చావా? కరకరలాడుతున్నావు! ఈ ఉద్యోగమైతే బాగా లేదనుకో- నేనూ ఒప్పుకుంటాను. కానీ, ఈ దేశం ఏం పాపం చేసిందంట?" అన్నాడు అతని కో-క్లర్కు నర్సింగరావు.

"ఇదే పనికి వేరే దేశంలో ఇంతకంటే ఎక్కువ జీతం ఇస్తారు!"

"అవుననుకో! ఇక్కడికంటే ఏ నాలుగైదు రెట్లో ఎక్కువ ఇయ్యవచ్చు. అంతమాత్రాన మాతృదేశాన్ని విడిచిపెట్టి వెళ్ళిపోవడమేనా?" అన్నాడు నర్సింగరావు.

"వెళ్ళిపోవడం ఎందుకు భాయ్! ఇక్కడ సంవత్సరం అంతా కష్టపడితే... అన్నీ పోను మనకి ఆరువేల రూపాయలు రావడం గగనమవుతోంది. అదే అక్కడయితేనో..?! ఇదే పనికి సంవత్సరానికి కనీసం యాభైవేలు ఇస్తారు. మనం రెండుచేతులా సంపాదించవచ్చు. ఇంటికి కావలసినంత పంపుకోనూ వచ్చు. ఇష్టమున్నన్నాళ్లు ఉద్యోగం చేసి, వద్దనుకున్నప్పుడు తిరిగి వచ్చేయవచ్చు!" అన్నాడు నసీరుద్దీన్.

నసీరుద్దీన్ అపర స్వర్గాన్ని ఊహించుకుంటూ, తన్మయత్వంతో కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

"ఏం? ఆ దేశాల్లో అంత ఎక్కువగా జీతాలిస్తారా? పైగా... అందరికీ ఇస్తారా?" అన్నాడు నర్సింగరావు ఆశగా.

"అవును భాయ్! ఈ ఇరాన్, కువైట్, దుబాయి, అరేబియా వంటి మధ్యప్రాచ్య దేశాలలో విపరీతంగా పెట్రోలు దొరుకుతుంది. నేల త్రవ్వితే నీరు దొరక్క పోవచ్చు కానీ, పెట్రోలు మాత్రం బాగా దొరుకుతుంది ఈ దేశాలలో! దాంతో ఈ దేశాలవాళ్ళు కుబేరులైపోయారు. అయితే, అక్కడివాళ్ళకి డబ్బుందే కాని- చదువు తక్కువ, తెలివీ తక్కువ! అందువల్ల ప్రతీదానికీ ఇతర దేశాల మీద ఆధారపడుతుంటారు. మన దేశం వాళ్ళంటే వీళ్ళకి మంచి నమ్మకం, గౌరవమూను. అందువల్ల ఇతర దేశాల వాళ్ళ కంటే మన దేశం వాళ్ళంటే వాళ్ళు ప్రత్యేక ఆసక్తిని కనబరుస్తారు. తెలిసినవాళ్ళ మాట ఆట్టే పెట్టు. మా బంధువులలోనే అక్కడ ఎందరున్నారో! అందరూ మంచి పదవుల్లో ఉండి, రెండుచేతులా సంపాదిస్తున్నారు..."

– అంటూ ఒక్కబిగిన చెప్పసాగాడు నసీరుద్దీన్.

"అంతా బాగానేవుంది కాని, మనకి అక్కడ ఉద్యోగాలు దొరకొద్దూ? మనమేమైనా పెద్దచదువులు చదివేడిశాం కనుకనా? అవన్నీ అదృష్టవంతులకి- మనబోటి వాళ్ళకి కాదు!" అన్నాడు నర్సింగరావు.

"అక్కడికి పోడానికి పెద్దచదువులే అవసరం లేదు. వాళ్ళకి ఇల్లు కట్టే తాపీమేస్త్రీ దగ్గర్నుంచి ఇంజనీర్ వరకు అందరూ కావాలి. మామూలు గుమాస్తాలూ కావాలి, ఆఫీసర్లూ కావాలి. మెకానిక్కులూ కావాలి, మెషినిస్టులూ కావాలి. ఇంతెందుకు- ఎవరికి సరిపడే ఉద్యోగాలు వాళ్ళకి దొరుకుతాయి!" అన్నాడు నసీరుద్దీన్.

"ఇంకేం... ఈ గొఱ్ఱెతోక ఉద్యోగం పట్టుకుని వ్రేలాడేకంటే, అక్కడికి వెళ్లిపోడం మంచిది కదా!" అన్నాడు నర్సింగరావు.

"నేనైతే వెళ్లిపోవాలనే నిశ్చయించుకున్నాను. మా శ్రీమతిని కూడా ఒప్పించేసి, మావాళ్ళకి ఉత్తరం వ్రాశాను. ఏమిటీ... నువ్వు కూడా వస్తావా? నీకు కూడా చూడమని వ్రాస్తాను!" అన్నాడు నసీరుద్దీన్.

"నువ్వు చెప్పిందంతా నిజమే కావచ్చు! కాదనను. కాని, దూరపుకొండలు నునుపని, అక్కడికి వెళ్లి చూస్తేనే కాని అసలు సంగతి తెలీదు. ఎలాగూ నువ్వెళ్లదలచుకున్నావు కదా... నువ్వెళ్ళి, బాగుంటే వ్రాయి. నేనూ తప్పక వస్తాను" అన్నాడు నర్సింగరావు.

"అంతే భాయ్! నేనూ నీలాగే ఇన్నాళ్లూ వెనకా ముందాడుతూ ఆలస్యం చేశాను. నాలుగేళ్ల క్రితమే రమ్మని మా బావమరిది బలవంతం చేశాడు. అప్పుడే వెళ్లుంటే ఈపాటికి పిల్ల జమిందార్ని అయివుండేవాడిని!" అన్నాడు నసీరుద్దీన్.

"ఎనీవే... విష్ యు బెస్ట్ ఆఫ్ లక్ ఇన్ అడ్వాన్స్!" అంటూ లేచాడు నర్సింగరావు.

అక్కడితో ఆ ప్రస్తావన ఆగింది.

●

చూస్తుండగానే ఆరు నెలలు గడిచాయి!

ఈ ఆరు నెలలోనూ నసీరుద్దీన్ తన బంధువులకి, మధ్య ప్రాచ్య దేశాలలో ఎక్కడైనా ఉద్యోగం చేయడానికి సిద్ధంగా ఉన్నట్లు, తనకి ఒక మంచిఉద్యోగం చూడమంటూ, చాలామందికి వ్రాశాడు. అతని బంధువులు ఇంచుమించు అన్ని ముఖ్యమైన మధ్య ప్రాచ్య దేశాలలోనూ ఉన్నారు.

ఆరోజు 'సౌదీ అరేబియా'లోని నసీరుద్దీన్ దగ్గర బంధువుల వద్ద నుంచి ఉత్తరం వచ్చింది.

అతనికోసం ఒక ప్రైవేటు కంపెనీలో మంచిఉద్యోగం చూసినట్లు, ముందు మూడు నాలుగు నెలలు సెలవు పెట్టి వెళ్లి అక్కడ చూసుకుని- బాగుంటే ఉండవచ్చునీ, లేకుంటే తిరిగి వచ్చేయవచ్చునీ ఆ ఉత్తరంలో ఉంది.

ఆ ఉత్తరం చూడగానే ఏనుగెక్కినంత సంతోషం అయింది నసీరుద్దీన్‌కి. ఆనందంతో కుప్పిగంతులు వేసినంత పనిచేశాడు.

నర్సింగరావుని పిలిచి మెరిసే కళ్ళతో ముఖం చాటంత చేసుకుని, ఆ ఉత్తరం చదివి వినిపించాడు.

"అయితే... సౌదీ అరేబియాకి వెళ్లదలచుకున్నావన్నమాట!" అన్నాడు నర్సింగరావు.

"అవును భాయ్! అవకాశం వచ్చినప్పుడు వదులుకుంటే ఎట్లా? ముందు ఒక్కడినే వెళ్లిచూస్తాను. బాగుంటే అందులో చేరి, ఆ తర్వాత ఫ్యామిలీని కూడా తీసుకువెళ్తాను" అన్నాడు నసీరుద్దీన్.

నసీరుద్దీన్‌కి కలిసివస్తున్న అదృష్టానికి నర్సింగరావుకి ఒకప్రక్కన సంతోషం, మరొక ప్రక్కన కొంచెం అసూయ కలిగాయి. 'దేనికైనా తెగిస్తేనే విజయం సిద్ధించేది!' అని అనుకున్నాడు. తన మిత్రుడు సలహా చెప్పినప్పుడు, తనకి కూడా ఒక మంచిఉద్యోగం చూడమని చెప్పివుంటే బాగుండేదని ఇప్పుడనుకున్నా, అలా చెప్పనందుకు ఇప్పుడు విచారించసాగాడు.

పైకి మాత్రం... ఎంతో సంతోషంగా మిత్రుడిని అభినందించాడు.

●

కొద్దిరోజులకే నసీరుద్దీన్ సెలవు పెట్టి సౌదీ అరేబియాలో తన కొత్తఉద్యోగంలో చేరడానికి వెళ్లిపోయాడు.

తాను కొంచెం కుదురుకున్నాక, ఒక మంచిఉద్యోగం చూసి రాస్తాననీ, తప్పక వచ్చేయమనీ మరీమరీ చెప్పాడు నర్సింగరావుతో.

కొత్తఉద్యోగంలో చేరిన పదిరోజులకి- నసీరుద్దీన్ సుదీర్ఘమైన ఉత్తరాన్ని నర్సింగరావుకి వ్రాశాడు. అందులో తన కొత్తజీవితం చాలా బాగుందనీ, స్వర్గం అంటే అదేనేమో... అనిపించేటంత అద్భుతంగా ఉందనీ, ఇన్నాళ్లూ రానందుకు విచారిస్తున్నాననీ, కనీసం ఇప్పటికైనా ధైర్యం చేసి రాగలిగినందుకు తనకు తానే అభినందనలు తెలుపుకున్నాననీ వ్రాశాడు. నర్సింగరావు కనుక ఖాయంగా వచ్చేయదలచుకుంటే, అతనికి కూడా మంచిఉద్యోగం చూస్తాననీ వ్రాశాడు.

మూడు నెలలు గడిచాయి!

ఈ లోపల ఇండియా నుంచి ఎవరో వస్తుంటే, వారితో నసీరుద్దీన్ తన భార్య అయేషాబేగంని సౌదీ అరేబియాకు రప్పించుకున్నాడు. పెళ్ళయి నాలుగేళ్లయినా వాళ్ళకి ఇంకా పిల్లలు కలుగలేదు. అదీ ఒకందుకు మంచిదే! ఈ విదేశీయానానికి బాదరబందీ లేకుండా పోయిందని సంతోషించాడు నసీరుద్దీన్.

అయేషాబేగం చాలా అందంగా ఉంటుంది...

పాలరాతి బొమ్మకి మీగడ అద్దినట్లు ఉంటుంది. పిల్లలు కలగలేదేమో... ఆమె అందం ఏమాత్రం జారకుండా ఉంది. ఆ యువ దంపతులు ఎంతో ఆనందంగా కొత్తజీవితం గడుపుతున్నారు. దానికితోడు- సౌదీ అరేబియా ముస్లిం దేశం... అందువల్ల ముస్లిములైన నసీరుద్దీన్ దంపతులకు తమ మత సంస్కృతుల మధ్యనే ఉండడంతో- పరాయి దేశంలో ఉంటున్నట్లే అనిపించడం లేదు. అదీకాక ఆ ఊరిలో వారి బంధువులూ, ఇతర భారతీయులూ ఎందరో ఉన్నారు.

అన్ని సదుపాయాలతో, అధిక వేతనంతో, హాయిగా గడిచిపోతోంది వారి జీవితం!

●

వజీర్ సాదత్... సౌదీ అరేబియాలో గొప్ప కోటీశ్వరుడు!

బాగా పలుకుబడి ఉన్నవాడు. గతంలో ఆయన కొంతకాలం సౌదీ అరేబియాలో రాజుగారి మంత్రివర్గంలో ఒకడుగా ఉండేవాడు. అందువల్లే ఆయన 'వజీర్' అయ్యాడు. ఆ పదవి నుంచి తప్పుకున్నాక కూడా ఆయనకున్న డబ్బూ, పలుకుబడుల మూలంగా 'వజీర్' అనే పదం ఆయన పేరులో భాగంగా ఉండిపోయింది.

నసీరుద్దీన్ పనిచేస్తోంది ఒక ప్రైవేట్ సంస్థలో! దాని యజమాని వజీర్ సాదత్. అటువంటి సంస్థలు ఆయనకి ఎన్నో ఉన్నాయి.

సాదత్ తన కుమార్తెకి పెళ్ళి చేశాడు. 'రాజు తల్చుకుంటే దెబ్బలకి కొదవా..?' అన్నట్లు- డబ్బులో పడిదొర్లే ఆయన ఆ వివాహాన్ని అత్యంత వైభవంగా జరిపాడు. చెప్పుకోదగ్గ విషయమేమిటంటే... అంత పెద్దయెత్తున జరిపిన వివాహానికి పెద్దల్ని మాత్రమే పిలవకుండా తన సంస్థలలో పనిచేసే వారందర్నీ చిన్నాపెద్దా అన్న తేడా లేకుండా ఎంతో మర్యాదగా ఆహ్వానించాడు. అంత పెద్దాయన పిలిచినందుకు ఉబ్బితబ్బిబ్బయి, ఉద్యోగస్థులంతా ఘనంగానే నజరానాలు సమర్పించుకున్నారు.

అందరిలాగే నసీరుద్దీన్ కూడా సాదత్‌గారింట్లో పెళ్ళికి వెళ్లాడు.

వెంట అయేషాబేగంని కూడా తీసుకువెళ్లాడు.

అసలే అందగత్తె ఆమె! పెళ్ళికోసం ఖరీదైన బట్టలు, నగలు ధరించి అలంకరించుకోవడంతో మరింత అందంతో మెరిసిపోసాగింది ఆమె. బాగా చదువుకున్నదేమో... ఆమె పర్దా ధరించేది కాదు. ఆ విషయమై నసీరుద్దీన్‌కి పట్టింపు ఉండేది కాదు. నిజానికి, ఆమె అందాన్ని చూసిన వాళ్ళు తన అదృష్టం పట్ల అసూయ చెందాలని అతని మనస్సులో ఉండేది.

అయేషాబేగం- వజీర్ సాదత్ ఇంట్లో పెళ్ళికి వెళ్లినప్పుడు అందరి కళ్ళూ ఆమె మీదే! అంతటితో నసీరుద్దీన్ స్థాయి కూడా అమాంతం పెరిగిపోయింది. పెద్దపెద్ద అధికారులు, అపర కుబేరులు కూడా పనికట్టుకుని నసీరుద్దీన్ దగ్గరకు వచ్చి తమని తాము పరిచయం చేసుకోవటం, ఆ విధంగా అయేషాబేగంని దగ్గరనుంచి చూసి, ఓ మాట మాట్లాడి, ధన్యులమయ్యామని సంతోషించడం మొదలుపెట్టారు. అందుకని ఈ గౌరవానికి ఆనందంతో ఉక్కిరిబిక్కిరయ్యాడు నసీరుద్దీన్.

కొన్నివేల మంది ఉన్న ఆ పెళ్ళిపందిట్లో చుక్కల్లో చంద్రుడిలాగా వెలిగిపోతోంది అయేషాబేగం.

వెన్నెలని ముద్దగా చేసి నిలబెట్టినట్లున్న ఆమె వజీర్ సాదత్ కంటపడింది.

ఆమెని గురించి విచారించాడు. 'ఆమె తన కంపెనీలో పనిచేస్తున్న ఒక సామాన్య ఉద్యోగి నసీరుద్దీన్ భార్య!' అని తెలియడానికి ఎన్నో నిమిషాలు పట్టలేదు.

స్వయంగా వెళ్లి నసీరుద్దీన్‌తో మాట కలిపి, ఎంతో మర్యాద చేశాడు సాదత్.

ఆయనకి తన భార్యని పరిచయం చేశాడు నసీరుద్దీన్.

కొంచెంసేపు మర్యాదలయ్యాక, వారిని బలవంతపెట్టి వి.ఐ.పి.లు ఉన్న వరుసలో స్వయంగా కూర్చోబెట్టాడు సాదత్. భోజనాల సమయంలో కూడా వారి సరసనే కూర్చోబెట్టాడు.

భోజనాలు అయ్యాక, వజీర్ సాదత్ దగ్గర సెలవు తీసుకున్నాడు నసీరుద్దీన్.

తనని యజమానిగా కాక ఒక స్నేహితునిగా భావించమనీ, తరచూ భార్యా సమేతంగా తన ఇంటికి వస్తుండవలసినదనీ మరీ మరీ చెప్పాడు వజీర్ సాదత్. ఆ నగరంలో తాను కూడా ఒక వి.ఐ.పి. అయినందుకు మనస్సులోనే గంతులు వేయసాగాడు నసీరుద్దీన్.

వారం తిరక్కుండానే నసీరుద్దీన్‌కి తన కంపెనీలోనే పెద్ద ప్రమోషన్ వచ్చింది.

ఊహించకుండానే ప్రమోషన్ వచ్చినందుకు ఎంతో సంతోషం కలిగినా- నసీరుద్దీన్ మనస్సులో మాత్రం ఏదో తెలియని భయం చోటుచేసుకుంది.

ఆ తర్వాత తరచుగా ఏదో వంకతో నసీరుద్దీన్‌నీ, అయేషాబేగంనీ, తన ఇంటికి ఆహ్వానించసాగాడు వజీర్ సాదత్. అంతటి కోటీశ్వరుడు- అందులోనూ యజమాని పిలిస్తే వెళ్లకుంటే బాగుండదని తప్పనిసరిగా వెళ్లేవాడు నసీరుద్దీన్.

వాళ్ళు తిరిగి వెళ్లేముందు ఏదో వంకతో ఘనంగా కానుకలు అప్పజెప్తుండేవాడు వజీర్ సాదత్. అప్పుడప్పుడు తాను కూడా ఏదో వంకతో నసీరుద్దీన్ ఇంటికి వెళ్తుండేవాడు. వెళ్లినప్పుడల్లా 'ఇది మా మర్యాద!' అంటూ ఏవో కానుకలు తీసుకెళ్తుండేవాడు.

ఇదంతా నసీరుద్దీన్‌కీ, అయేషాబేగంకీ చాలా ఇరకాటంగా ఉండేది.

కానీ, ఏమీ చేయలేక ఊరుకున్నారు వాళ్ళు.

●

కొద్ది నెలలు గడిచాయి!

ఆరోజు వజీర్ సాదత్ తన ఇంట్లో ఏదో శుభకార్యం ఉందనీ, భార్యాసహితంగా సాయంత్రం తన ఇంటికి రావలసినదనీ కబురు చేశాడు.

గత్యంతరం లేక ఆ సాయంత్రం అయేషాబేగంని వెంటబెట్టుకుని, వజీర్ సాదత్ ఇంటికి వెళ్లాడు నసీరుద్దీన్.

వారిని చూడగానే సాదరంగా ఆహ్వానించి లోనికి తీసుకువెళ్లాడు వజీర్ సాదత్. లోపల ఆడవాళ్ళతో మాట్లాడుతుండమని అయేషాబేగంని లోనికి పంపించాడు.

నసీరుద్దీన్‌ని ప్రత్యేకంగా వేరే గదిలో కూర్చోబెట్టాడు. ఇద్దరూ కూర్చున్నాక-

"మీతో ఒక ముఖ్యమైన విషయం మాట్లాడాలి!" అన్నాడు సాదత్.

"చెప్పండి..." అన్నాడు భయంభయంగా నసీరుద్దీన్.

"నేను కోటీశ్వరుణ్ణి! కాని, నా దృష్టిలో నన్ను మించిన ధనవంతులు మీరు!" అన్నాడు సాదత్.

ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు నసీరుద్దీన్.

"అవును. మీ భార్య అయేషాబేగం అందం ముందు ఎంతటి ధనమూ తక్కువే!" అన్నాడు సాదత్- నసీరుద్దీన్ కళ్ళలోకి సూటిగా చూస్తూ.

ఇబ్బందిగా ముఖంపెట్టి, సగం లేచాడు నసీరుద్దీన్.

"కూర్చోండి... సూటిగా చెప్తాను!"

భయంతో సోఫాలో ముడుచుకుపోయాడు నసీరుద్దీన్.

నసీరుద్దీన్ కళ్ళలోకి సూటిగా చూస్తూ అన్నాడు సాదత్ –

"మీ భార్యవంటి అందగత్తె నావంటి కోటీశ్వరుడి దగ్గర ఉంటేనే రాణింపు! ఆమెని నాకు వదిలేయండి... నా జనానాలో చేర్చుకుంటాను. అందుకు బదులుగా మీకు ఎంత డబ్బు కావాలో అడగండి! లక్షలైనా ఫర్వాలేదు, కోట్లు అయినా ఫర్వాలేదు. అదీకాక మీకు నచ్చిన పిల్లని చెప్పండి... ఆ ఖర్చంతా పెట్టుకుని నేను మీకు మళ్లీ పెళ్ళి చేయిస్తా! నాకు మాత్రం అయేషాబేగం కావాలి!" అన్నాడు సాదత్ దృఢంగా.

నసీరుద్దీన్ నెత్తిన మబ్బులేని పిడుగు పడినట్లయింది. కొంచెంసేపు మాటరాక కొయ్యబారిపోయాడు. ఆ తర్వాత –

"ఇది మీకు ధర్మం కాదు. ఇన్నాళ్లూ మిమ్మల్ని తండ్రిలాంటి వారుగా భావించి గౌరవించాం. ఇంక నాకు ఈ దేశమూ వద్దు, మీ ఉద్యోగమూ వద్దు. వెంటనే మా భారతదేశానికి వెళ్లిపోతాను. నా భార్యని పిలిపించండి!" అన్నాడు వణుకుతున్న కంఠంతో.

"చూడబ్బాయ్! అయేషాబేగంని నేను వదులుకోడం జరిగేపని కాదు. ఆమె నా అంతఃపురంలోకి చేరుకుంది. అక్కడనుంచి ఆమెను ఎవ్వరూ బయటికి తేలేరు. నేను చెప్పినట్లు మర్యాదగా విన్నావా... కోటీశ్వరుడివవుతావు. లేదా, నీ గతి కుక్కలకి కూడా ఉండదు. నీ భార్య మళ్లీ నీ కంటపడడం మాత్రం కల్ల!" అన్నాడు వజీర్ సాదత్. ఈసారి అతని కంఠం కర్కశంగా ఉంది.

వస్తున్న దుఃఖాన్ని ఆపుకుంటూ, "దుర్మార్గుడా... నేను ఊరుకుంటానా? పోలీసులకి రిపోర్టు ఇస్తాను. మా రాయబార కార్యాలయంలో ఫిర్యాదు చేస్తాను!" అంటూ తిట్లు అందుకోసాగాడు నసీరుద్దీన్.

"నువ్వేం చేయదలచుకున్నా నాకేం భయం లేదు. ఈ దేశంలో నా మాట వినేవారే కానీ, నీ గోడు వినిపించుకునే వారెవరూ లేరు. మర్యాదగా నువ్వు నా మాట విన్నావో నీకే మంచిది. లేకుంటే, అడ్డమైన గడ్డీ కరవవలసి వస్తుంది!" అన్నాడు వజీర్ సాదత్.

నసీరుద్దీన్ లేచి నుంచుని, ఏడుస్తూ సాదత్‌ని తిట్టడం మొదలుపెట్టాడు.

"ఇంక లాభం లేదు..."

– అంటూ సాదత్ చప్పట్లు కొట్టాడు.

వెంటనే నలుగురు దృఢకాయులు లోపలికి వచ్చారు.

నసీరుద్దీన్‌ని బయటికి తీసుకుపొమ్మన్నట్లుగా వాళ్ళకి సైగ చేశాడు సాదత్.

వెంటనే వాళ్ళు నసీరుద్దీన్ మీదపడి, అతను గింజుకుంటున్నా మోసుకుపోయి, కోటలాగా వున్న ఆ ఇంటి బయట పడేశారు. అక్కడనుంచి కారులో అతని ఇంటి దగ్గరకు తీసుకుపోయి వదిలి, ఈ విషయం బయటపెడ్తే ప్రాణాలు దక్కవని బెదిరించారు. ఇవన్నీ వాళ్ళకి పరిపాటే!

వాళ్ళు వెళ్ళిపోయాక- ఇంట్లోకి పోయి నెత్తీ, నోరూ కొట్టుకుని ఏడవసాగాడు నసీరుద్దీన్. ఆ తర్వాత తేరుకుని తన బంధువులూ, స్నేహితులూ దగ్గరకి పోయి తనకి జరిగిన ఘోరాన్ని చెప్పి ఘొల్లుమని ఏడవసాగాడు.

ఎవరు విన్నా... చివరికి అందరి సమాధానం ఒక్కటే!

"వజీర్ సాదత్ చాలా పలుకుబడి గలవాడు. అతన్ని ఎదిరించడం ఎవరి తరమూ కాదు. ఈ విధంగా ఇంతకుముందు మూడుసార్లు జరిగింది. ఆయా దేశాల రాయబారులకి ఫిర్యాదు చేసినా ఫలితం లేకపోయింది. ఎందుకంటే ఇలాంటి విషయాల్లో జోక్యం కల్పించుకుంటే వజీర్ సాదత్‌కి వున్న పలుకుబడి మూలంగా ఫలితం ఏమీ లేకపోయినా, దేశాల మధ్య స్నేహ సంబంధాలు దెబ్బతినే అవకాశం ఉంది. అందువల్ల ఎవరూ కల్పించుకోలేకపోతున్నారు. ఇప్పుడు ఈ విషయంలో కూడా అంతే!" అని.

"అంతేనా..? ఇంక నా అయేషా నాకు దక్కదా?" అంటూ గగ్గోలు పెట్టాడు నసీరుద్దీన్.

"అంతే! వజీర్ సాదత్ జానానాలోకి వెళ్ళిన ఏ స్త్రీ మళ్ళీ బయటకు రాలేదు" అని సమాధానం.

అది వింటూనే "అయేషా..!" అంటూ అరచి విరుచుకు పడిపోయాడు నసీరుద్దీన్.

వెంటనే అతన్ని ఆస్పత్రిలో చేర్చారు.

ఆ తర్వాత మనిషికి తెలివి వచ్చింది కాని, అసలు తెలివి తప్పింది. పిచ్చివాడై పోయాడు. ఎప్పుడూ "అయేషా..." అని అరుస్తూ, ఏడుస్తుంటాడు.

మధ్య ప్రాచ్య దేశాలలో ఎడారులు ఎక్కువ. ఎడారులలో ఎండమావులు ఉంటాయి. ధనానికి ఆశపడి ఎండమావుల్ని వెతుక్కుంటూ పోయి వాటికి బలి అయిపోయాడు- పాపం... నసీరుద్దీన్.

❖

'శ్రీవాణి' మాసపత్రిక . . . జనవరి, 1986